

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.623/2023/3.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. T. Tóth Balázs ügyvéd, ügyvéd címe és

Dr. Gönczi Gergely ügyvéd, ügyvéd címe.;

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Tálosi Adrienn ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 33.P.21.480/2023/9. srsz. végzéssel kijavított
33.P.21.480/2023/7. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: az alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes által a felperesnek fizetendő perköltséget 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa összegre mérsékli.

Az alperes által fizetendő eljárási illeték összegét 135.000 (százharmincötezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperest 2004-ben nevezték ki bírónak büntető ügyszakba, mely kinevezést követően a Bíróság kötelékébe tartozott. A felperes több mint 6 évig a csoport csoportvezetőjeként teljesített szolgálatot, majd 2018-ban az Tanács tagjának választották, ahol szóvivői tisztséget tölt be. A felperes 2020-ban kapott kinevezést a települési Törvényszék Büntető Kollégiumába, ahol a csoportban végez ítélkező tevékenységet.

[2] Az alperes által kiadott www.portál nevű online sajtótermék dátum napján „cikk címe” címmel cikket tett közzé, mely – többek között – az alábbiakat tartalmazta:

„Botrányos ítéletek jellemzik felperes bírói útját az elmúlt években, így többek között a 2006-os eseményeket követően, vagy éppen személy¹ és személy², az párt volt vezetőinek perében. felperes az egyike volt annak a két bírónak, akit személy³, az ország budapesti nagykövete fogadott. személy⁴, aki szintén részt vett a találkozón, korábban a bizottság magyarországi büntetőjogi reformmal kapcsolatos projektjének felkért szakértője volt.

Az elmúlt hetek egyik legnagyobb közéleti botránya volt hazánkban, hogy személy⁴ és felperes, az Tanács (Tanács) két tagja az ország budapesti nagykövetségén tett látogatást. Megjegyzendő, hogy felperes részvétele a találkozón nem véletlen, hiszen a bírói tevékenysége a 2006-os események után erősen összefonódott a baloldallal, az elmúlt években pedig többször támadta hazánkat és a kormányt a külföldi sajtóban.

felperes, aki a Bíróság csoportvezető bírója, az Tanács sajtószóvivőjeként még idén nyáron nyilatkozott a napilap1 című liberális brit lapnak, amelynek hasábjain közölte azon véleményét, miszerint a „kormány beavatkozik a bíróságok munkájába” – írta a napilap2.

Így próbálta eltüntetni valaki felperes múltját.

Említésre méltó, hogy felperes bíró Wikipédia-oldalán hosszú ideig megtalálható volt egy szöveg, amely bár pontatlanságokkal, de jelezte, hogy a jogász súlyos ítéleteket és előzetes letartóztatásról szóló végzéseket hozott ártatlan tüntetők ellen a 2006-os brutális rendőri erőszak idején, valós bizonyítékok nélkül.

A szövegrész többek között úgy szólt, hogy „a 2006. évi őszi budapesti zavargások – különösen az székház ostroma – után több száz ártatlant helyezett önkényesen előzetes letartóztatásba, kizárólag rendőri állítások alapján.

A gyanúsítottak többségét taláломra fogdosták össze az utcáról vagy hurcolták el szórakozóhelyekről a rendőrök, majd rájuk fogták, hogy megtámadták őket.” Ez a bejegyzésrészlet aztán 2021-ben eltűnt felperes Wikipédia-oldaláról, ahova csak akkor került vissza, amikor a napilap2 megírta, hogy tisztára akarták mosni a bírót.

A felperes ÁLTAL ELŐZETES LETARTÓZTATÁSBA HELYEZETTEK ELSŐPRŐ TÖBBSÉGE SZABADLÁBRA KERÜLT A MÁSODFOKÚ ELJÁRÁSBAN, NAGY RÉSZÜK ELLEN EGYÁLTALÁN NEM ZAJLOTT VÉGÜL BÜNTETŐELJÁRÁS.

A legismertebb és legbotrányosabb ügy egy 23 éves egyetemista, személy5 pere volt, akire az ügyészség is csak felfüggesztett börtönt kért, felperes azonban perbíróként két és fél év letöltendőre ítélte, minden konkrét bizonyíték nélkül, csupán a személy5t megverő rendőrök vallomásaira alapozva. A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla végül felfüggesztettre csökkentette a büntetést.

Korábban furcsa körülmények között fölmentette személy1t és személy2t az cég1-s megfigyelési ügyben. Szóbeli indoklásában az ügyészséget és a megvádolt politikusok „egyes riválisait” és a „velük együttműködőket” támadta.

Másodfokon már elítélték személy1lékat, tehát felülbírálták felperes korábbi döntését.”

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott portál nevű online sajtótermékben a dátum napján megjelent, „cikk címe” című cikkben a cikk címében „személy6 vérbírójának” nevezte a felperest, ezzel megsértette a felperes becsülethez fűződő személyiségi jogát.

Megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott portál nevű online sajtótermékben dátum napján megjelent „cikk címe” című cikkben az alperes a felperesről valótlanul állította, hogy a felperes bírói tevékenysége a 2006-os események után erősen összefonódott a baloldallal, valamint, hogy valótlanul híresztelte, hogy a felperes súlyos ítéleteket és előzetes letartóztatásról szóló végzéseket hozott ártatlan tüntetők ellen a 2006-os brutális rendőri erőszak idején, valós bizonyítékok nélkül, továbbá, hogy valótlanul híresztelte, hogy a felperes a 2006. évi őszi budapesti zavargások – különösen az székház ostroma – után több száz ártatlant helyezett önkényesen előzetes letartóztatásba, kizárólag rendőri állítások alapján, és azzal, hogy valótlanul állította, hogy a felperes által előzetes letartóztatásba helyezettek elsőprő többsége szabadlábra került a másodfokú eljárásban, nagy részük ellen egyáltalán nem zajlott le végül büntetőeljárás megsértette a felperesnek a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.500.000 forint sérelemdíjat, valamint ezután dátum napjától a kifizetésig terjedő időre a késedelemmel

érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 3 napon belül elégtételként az általa kiadott www.portál oldal nyitó oldalán tegye közzé legalább 24 órán keresztül az ítélet rendelkező részét „Jogerős ítélet állapította meg, hogy lapunk megsértette felperes bíró személyiségi jogait” címmel oly módon, hogy a közlés a címlapon legörgetés nélkül olvasható legyen úgy, hogy a „Jogerős ítélet” kifejezésbe ékelt, kattintható hivatkozás (link) mutasson a peresített cikkekre, továbbá a peresített cikkbe ágyazva, azok elérhetőségi idejére, de legalább 30 napig, közvetlenül a cikk címe alatt tegye közzé az ítélet rendelkező részét.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta akként, hogy megtiltotta az alperes számára a felperes jó hírnevét és becsülethez való jogát sértő közlések közzétételét.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 3 nap alatt a cikkből az alábbi jogsértő közléseket véglegesen távolítsa el: A cikk címéből „személy6 vérbírójával”, a cikk szövegéből: „bírói tevékenysége a 2006-os események után erősen összefonódott a baloldallal”, „súlyos ítéleteket és előzetes letartóztatásról szóló végzéseket hozott ártatlan tüntetőik ellen a 2006-os brutális rendőri erőszak idején, valós bizonyítékok nélkül”, „a 2006. évi őszi budapesti zavargások – különösen az székház ostroma – után több száz ártatlant helyezett önkényesen előzetes letartóztatásba, kizárólag rendőri állítások alapján.”, „A felperes ÁLTAL ELŐZETES LETARTÓZTATÁSBA HELYEZETTEK ELSŐPRŐ TÖBBSÉGE SZABADLÁBRA KERÜLT A MÁSODFOKÚ ELJÁRÁSBAN, NAGY RÉSZÜK ELLEN EGYÁLTALÁN NEM ZAJLOTT VÉGÜL BÜNTETŐELJÁRÁS”.

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 533.400 forint perköltséget, továbbá az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 90.000 forint eljárási illetéket.

[4] Határozatának indokolásában hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, a 2:43. § d) és e) pontjára, a 2:44. § (1) bekezdésére, a 2:45. §-ára, a 2:51. §-ára, továbbá a 2:52. §-ára.

[5] A „személy6 vérbírója” közlés vonatkozásban hivatkozott az alkotmánybírósági gyakorlatra, mely szerint a kiemelő, hangsúlyozó szerep az írás címének önálló jelentőséget ad, amihez önálló értékelésnek kell társulnia a személyiségvédelem körében. Az írás címének megítélése ezért nem oldható fel a többi résszel való együttes értékelésben.

[6] A „vérbíró” szót a köznyelvben gyakran az 1956-os forradalom leverését követően jogi végzettség nélkül különböző koncepciós perekben általában halálos ítéleteket meghozó bírákra alkalmazták. A cikk címe és tartalma egyértelműen és határozottan „vérbírónak” titulálja a felperest, amely véleménynyilvánításnak minősül. Ebben azt volt szükséges vizsgálnia, hogy a felperes, mint közszereplő köteles-e túrni ezen kifejezés használatát, azaz, hogy ezen kifejezés átlépi-e annak határát, amelyet a felperes még túrni köteles.

[7] Ezt követően azt vizsgálta, hogy a bírakat, mint közszereplőket milyen mértékű türeési kötelezettség terheli. A bírák esetében, ahogyan arra a 14/2017. (VI. 30.) AB határozat is

rámutat, a kritika tűrési kötelezettsége nem feltétlenül kell, hogy elérje például a politikusokra irányadó mértéket; a bírói ítéletek értékelése tehát feltétlenül élvezi a véleménynyilvánítás szabadságát, ezzel szemben a bíró személyét ért kritika esetében közszereplőként is védelemre szorul, mivel a rá irányadó alkotmányos szabályok miatt nem védekezhet a támadásokkal szemben, ezt a gyakorlatot követi az Emberi Jogok Európai Bírósága is. Az alperes utalt arra, hogy a felperes saját döntése alapján vált a közügyek másoknál aktívabb alakítójává, vállalva ezzel az érintett közösség nyilvánosság előtti értékelését és bírálatát, ezért a közügyek vitatása körében őt érintő közléseket nagyobb türelemmel kell tűrnie. Ebben a körben kiemelte, hogy a felperes, mint az Tanács szóvivője vált a közügyek másoknál aktívabb alakítójává, és így a tűrési kötelezettsége nagyobb lehet, mint ami a bírákra vonatkozik. Ugyanakkor a perbeli cikkek egyértelműen a bírói tevékenységét minősítik, emiatt pedig a tűrési kötelezettsége a bírákra vonatkozó általános szabályok szerint ítélandó meg.

[8] A „vérbíró” kifejezés, mint vélemény nem csupán negatív és elítélő, hanem a bírakkal szemben alkalmazható egyik leglealacsonyítóbb jelentésű jelző, amely bizonyos esetben a cikkben foglaltakat is figyelembe véve azt a jelentéstartalmat hordozza, hogy a felperes elvtelenül, hatalmával visszaélve bizonyos politikai körök akaratának megfelelően, mintegy megtorlásképpen hozza a bűnösséget megállapító ítéleteit. Ugyanakkor kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás szabadsága nem nyújthat védelmet olyan közlések számára, melyek célja az indokolatlanul bántó, lealacsonyító, illetve más jogsérelem okozása. A bírói gyakorlat alapján az olyan közlések, illetve kifejezések esetében, melyek az emberi minőséget kérdőjelezi meg, nem csupán a szavak nyelvtani jelentéséből kell kiindulni, hanem azt kell megvizsgálni, hogy objektív mérlegelés szerint mennyire érintette a közlés a sértett személy társadalmi helyzetét. A becsület megsértésének törvényi tényállása az alkotmánybírósági szempontrendszerre figyelemmel nem kizárólag a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezésmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítással valósulhat meg. A kifejezés a cikk címeként használva indokolatlanul bántó egy bíróval szemben, hiszen magát a bírói minőséget kérdőjelezi meg, amely vélemény túllépi a kritika határait, az sérti a felperes becsülethez fűződő személyiségi jogát.

[9] A 2. kifogásolt közlés az volt, hogy a felperes bírói tevékenysége a 2006-os események után erősen összefonódott a baloldallal. Ezen kifejezést a cikk a felperes bíróként végzett tevékenységére alapítja. E minőségében a felperest a vélemények tűrése körében más közszereplőkhöz képest jóval magasabb fokú védelem illeti meg, tekintettel arra, hogy az elfogultan ítélezés a „vérbíróhoz” hasonlóan a bírói minőséget tagadó, a bírótól általánosságban elvárt, alapvető követelményeket sem teljesítő, degradáló kifejezés, amelynek ráadásul ténybeli alapja sincs, amely kifejezés indokolatlanul bántó, ezért sérti a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

[10] A 3. kifogásolt közlés szerint „a felperes súlyos ítéleteket és előzetes letartóztatásról szóló végzéseket hozott ártatlan tüntetők ellen a 2006-os brutális erőszak idején valós bizonyítékok nélkül.” Annak alapján a felperes részt vett a 2006-os rendőri erőszak idején abban, hogy ítéleteket, illetve előzetes letartóztatásról döntő végzéseket hozott. A bizonyíthatósági teszt alapján az, hogy a felperes végzett-e ilyen tevékenységet, azaz, hogy

hozott-e ilyen ítéleteket, illetve előzetes letartóztatásról szóló végzéseket, bizonyítható, azonban az alperesnek nem volt bizonyítási indítványa. A felperes által jelen perhez hasonló perben tett nyilatkozata alapján megállapítható volt, hogy a felperesi nyilatkozat szerint mindössze személy⁵ ügyében, mint ügyeletes bíró hozott ítéletet, és az ítélet kihirdetésekor került előzetes letartóztatásba a terhelt. A felperesi nyilatkozat, valamint az alperesi bizonyítási indítvány hiányára tekintettel megállapítható volt az, miként a felperes esetében nem igazolódott, hogy ártatlan tüntetők ellen hozott súlyos ítéleteket és előzetes letartóztatásról szóló végzéseket.

[11] Ugyancsak nem volt megállapítható az, hogy a felperes a 2006. évi őszi budapesti zavargások után több száz ártatlant helyezett önkényesen előzetes letartóztatásba, valamint, hogy a letartóztatásba helyezettek elsőprő többsége szabadlábra került a másodfokú eljárásban, és hogy nagyrészüket ellen egyáltalán nem zajlott le végül büntetőeljárás (4. és 5. kifogásolt közlés). Nem igazolta az alperes, hogy a felperes ilyen előzetes letartóztatásról döntő végzéseket hozott volna, és így értelemszerűen ebből az is következik, hogy ha elsőfokú végzést nem hozott, annak nem lehetett másodfokú határozata sem.

[12] A fentiek alapján a 2., 3., 4. és 5. kifogásolt közlés esetében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

[13] Az elégtételadásra vonatkozó felperesi kereseti kérelem kapcsán kiemelte, hogy a felperes által kértek szerint a főoldalon kizárólag az elégtételre való utalás jelenik meg, maga az ítélet rendelkező része pedig a cikkbe ágyazva, a cikk címe alatt kerül közzétételre, tehát nem a főoldalon, így az az elégtételadásnak a felperes által kért formában adott helyt.

[14] Az alperes jogsértés hiányában kérte, hogy a bíróság az eltiltástól való kereseti kérelmet utasítsa el, ugyanakkor mivel megállapításra került a jogsértés, így annak abbahagyására is kötelezte az alperest.

[15] Az alperes a sérelmes szövegrészek törlését ellenezte, kiemelte, hogy a sérelmes részek eltüntetése sértené a cikkek koherenciáját, ezért álláspontja szerint a törlés aránytalan szankció lenne, és a nyomtatott sajtócikkek sem törölhetők utólag, melyre figyelemmel az alperesi cikk is azonos elbánást érdemel. Hivatkozott arra is, hogy a vonatkozó bírói gyakorlat a jogsértés megállapítása esetén is igyekszik elkerülni a sajtó működésébe való aránytalan beavatkozást, a hangsúly a jogsértés megállapítására, illetve annak a nyilvánosságához való közelítésére helyeződik. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés d) pontja, mint a személyiségi jog megsértésének objektív jogkövetkezménye előírja a sérelmes helyzet megszüntetését, a jogsértést megelőző állapot helyreállítását, és a jogsértéssel előállított dolog megsemmisítését, vagy jogsértő mivoltától való magfosztását. Mérlegelte az alperes által hivatkozott általános szempontokat, és összevetette azt a felperes, mint az önmaga megvédésére korlátozottan képes bíró érdekeivel, és azt állapította meg, hogy jelen esetben fontosabb, kiemeltebb érdek fűződik ahhoz, hogy ezek a bizonyítatlan információk a

továbbiakban ne legyenek elérhetőek és esetlegesen újra felhasználhatóak a felperesről. Ezen felül az alperes semmi olyan érdeket nem tudott felhozni, amely indokolttá tenné, hogy a bizonyítatlan információk továbbra is elérhetőek legyenek. Megjegyezte, hogy nem a teljes cikket törölte, hanem annak csak bizonyos részeit, a megállapított jogsértésekre figyelemmel.

[16] A sérelemdíj vonatkozásában kiemelte, hogy annak összege meghatározása során figyelembe vette a jogsértés súlyát. Az alperesi cikk a felperes bírói, szakmai tevékenységéhez kapcsolódóan állít bizonyítatlan, és ezáltal valótlan tény, és használ olyan kifejezéseket, amelyek becsületében sértik a felperest. A felperes által hivatkozott hátrányokat köztudomású tényként fogadta el, különösen annak ismeretében, hogy a felperesről több hasonló tartalmú írás, illetve híradás látott napvilágot. A felperes közszereplő, de ilyen minőségében sem köteles túrni a szakmai tevékenységét érintő valótlan állításokat, híreszteléseket. Álláspontja szerint ezt meghaladóan további bizonyítási kötelezettség nem terhelte a felperest arra nézve, hogy az alperesi közlések következtében őt ténylegesen milyen hátrány érte. Az alperes ezzel ellentétben ugyanakkor bizonyíthatja, hogy a személyiségi jogsértéssel okozott összefüggésben a felperest nem érte a sérelemdíj megítélését indokoló nem vagyoni hátrány, vagy kimentheti magát a felelősség alól annak bizonyításával, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes jelen esetben a jogsértés eredményeként bekövetkező nem vagyoni hátránynak és saját felróhatóságának hiányát nem igazolta. Az alperesi jogsértések esetében azok súlyos volta miatt a sérelemdíj preventív funkcióját is figyelembe vette az összeg mérlegelésénél. Mindezek alapján az első közlés vonatkozásában 200.000, míg második-ötödik közlések vonatkozásában összesen 1.300.000 forint sérelemdíjat állapított meg a keresettel egyezően, így mindösszesen 1.500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[17] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj 500.000 forintra való leszállítását és a törlésre kötelezés mellőzését, harmadlagosan pedig a perköltség összegének 200.000 forintra való mérséklését kérte.

[18] A becsülethez való jog sérelme körében rámutatott, hogy a kifogásolt közlés nem lépi át a véleménynyilvánítás alkotmányos határát. A felperes közérdeklődésre számot tartó témában az igazságszolgáltatás hatalmi befolyásolása kapcsán nyilatkozott a nemzetközi sajtónak, ezzel részese lett az e körben zajló közvitának, így az ő személye is a bírálat tárgyává válhatott, ezen kritikák kapcsán fokozott tűrési kötelezettség terheli. A cikk szerzője a „vérbíró” kifejezést abban a kontextusban használja, hogy a felperest munkássága miatt mások vérbírónak hívják. A jóhírnév megsértésére vonatkozóan kifejtette, hogy a 2. kereseti kérelem szerinti közlés valós tényekből levont okszerű következtetés, amely nem sérti a felperes emberi méltóságát.

A 3., 4. és 5. kifogásolt közlés esetén a cikk a felperes Wikipédia oldalára hivatkozik, mely időközben törlésre került. Nem alapozza meg a felelősségét, hogy a tudósításában beidézett egy törölt Wikipédia szövegrészt. A közügyek vitájának körében a Wikipédia bejegyzést

hűen, saját értékelés nélkül tudósító sajtó tevékenységét nem lehet polgári jogi szankciót megalapozó híresztelésként értékelni.

[19] Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj eltűzött, nem adta indokát, hogy az miként és mennyiben alkalmas a felperest ért vagyoni hátrány kiegyenlítésére.

[20] Nem találta megalapozottnak a törlésre kötelező rendelkezését sem, mivel a sérelmes részek eltüntetése sértené a cikkek koherenciáját, az aránytalan szankció lenne. A nyomtatott sajtócikk sem törölhető utólag, így az alperesi cikk is azonos elbírálást érdemel.

[21] Az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel különös tekintettel arra, hogy a felek között ugyanazon tényállás alapján más eljárás is folyamatban van, illetve mindössze egy tárgyalás került megtartásra.

[22] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[23] Az alperes fellebbezése csekély részben megalapozott.

[24] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott, a másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – kizárólag a perköltségre vonatkozó rendelkezések körében – részben megváltoztatta.

[26] A Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy azonos felek között ténylegesen azonos közléseket is érintően a 2.Pf.20.229/2023/4. számon ítéletet hozott, az abban foglaltakat az alábbiak szerint részben megismétli.

[27] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a kifogásolt közlések a felperes bírói ítélkező munkájára, és nem az Tanács tagságbéli vagy annak sajtószóvivői

tevékenységére vonatkoznak, így azok vonatkozásában a tűrési kötelezettsége sem hasonlítható egy politikus tűrési kötelezettségéhez.

[28] A sérelmezett közlések vonatkozásában a PK 12. számú állásfoglalás alapján az írárok teljes szövegére, valamint az átlagolvasóban kialakult értelmezésre figyelemmel kell megítélni azok esetleges jogsértő jellegét. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az írás címének kiemelt jelentőségét e körben.

[29] Az 1. és 2. kifogásolt a közlés, a címbéli „személy6 vérbírója” és „a bírói tevékenysége a 2006-os események után erősen összefonódott a baloldallal” vonatkozásában a másodfokú bíróság a közlések jogi minősítése tekintetében visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének indoklására, azzal egyetértve a leírtakat megismételni nem kívánja. Az írás a közlések alapjaként a 2006-os eseményekkel kapcsolatos felperesi állítólagos szerepvállalását, az ítélező munkájának jellemzőit mutatja be, azonban éppen a 3., 4. és 5. közlés valóságának bizonyítatlansága folytán, azok ténybeli támasszal sem rendelkeznek.

[30] A 3. kifogásolt közlés a felperes „súlyos ítéleteket és előzetes letartóztatásról szóló végzéseket hozott ártatlan tüntetőik ellen a 2006-os brutális erőszak idején valós bizonyítékok nélkül.”. A 4. sérelmezett közlés, hogy a felperes „a 2006. évi őszi budapesti zavargások után több száz ártatlant helyezett önkényesen előzetes letartóztatásba, kizárólag rendőri állítások alapján”, az 5. kifogásolt közlés a felperes által „előzetes letartóztatásba helyezettek elsőprő többsége szabadlábra került a másodfokú eljárásban, és hogy nagyrészüik ellen egyáltalán nem zajlott le végül büntetőeljárás.” Ezen közlések vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette azokat tények híresztelésének, arra tekintettel, hogy a valóságuk bizonyítható, azonban az alperes az őt terhelő bizonyítási érdek ellenére bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A Wikipédia egy bárki által szerkeszthető, enciklopédia jellegű adatbázis. Amennyiben a sajtó az abban írtakat – a valóságának ellenőrzése nélkül – átveszi, valójában nem tesz mást, mint egy névtelen szerző gondolatainak további és általában nagyobb nyilvánosságot biztosít, ezen tevékenysége pedig éppen a híresztelésnek felel meg, amelyért felelősséggel tartozik. A másodfokú bíróság az alperes fellebbezési érvelésével kapcsolatosan csupán megjegyzi, hogy az alperes értékelte a Wikipédia szócikk tartalmát, az írás címében szereplő 1. sérelmezett közlés éppen annak – mindenféle forrásellenőrzés nélküli – valóságként történő elfogadását tükrözi. Az „Így próbálta eltüntetni valaki felperes múltját” alcímet követő bekezdésben pedig az alperes azt fejti ki, hogy a Wikipédia csupán „pontatlanságokkal” jelezte, hogy felperes milyen jellegű döntéseket hozott bíróként. Az alperes ennek alapján valószínűként minősítette az írásában a szócikkben írtakat, abban csupán pontatlanságokat vélt felfedezni.

[31] Az elsőfokú bíróság a jogsértő közlések törlését elrendelő jogkövetkezményt megalapozottan alkalmazta. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy az alperesi közlemény folytán létrejött sérelmes helyzet azok törlésével szüntethető meg. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy a jogsértés internetes újságban valósult meg, amely esetén a technikai jellemzők lehetővé teszik a tartalmak törlését. Azon tény, hogy a nyomtatott sajtó

esetében, a sajtótermék terjesztését követően ezen szankció alkalmazása kivitelezhetetlen, nem teszi indokolatlanná annak alkalmazását az online térben megvalósuló jogsértés esetén.

[32] Az elsőfokú bíróság által a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdése alapján megállapított sérelemdíj vonatkozásában a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a bírói hivatás alapfeltétele az általános bírói függetlenség. A felperesre vonatkozó valótlan közlések ténylegesen ezen, minden bíróra vonatkozó elvárás vonatkozásában állítanak valótlanságot, ezért indokolt a sérelemdíj alkalmazása.

[33] Az elsőfokú ítélet szerint megállapított sérelemdíj mértékének mérséklése nem volt indokolt, ugyanis a jogsértő közlések a felperes bírói munkájának egy adott időszakában tömegesen előforduló jogsértéseket, önkényes magatartását, visszaélészerű ítélkezési tevékenységét, valamint elfogult eljárását állították valótlanul, amely egy bíró vonatkozásában köztudomásúan nem csak a korábbi, hanem a jelenlegi tevékenységével kapcsolatosan olyan társadalmi elképzeléseket generál a személyéről, amely a hivatásának gyakorlását, az önálló hatalmi ág tagjaként hozott döntéseinek társadalmi legitimációját kérdőjelezi meg. Ezen következmények pedig értelemszerűn és köztudomásúan alkalmasak arra, hogy az általában egy teljes életútra választott felperesi hivatás gyakorlását nagy mértékben hátrányosan befolyásolják.

[34] Az alperes fellebbezése a felperes részére megfizetendő perköltség összege körében részben megalapozott. Ahogyan arra Fővárosi Ítéltábla már a [26] pontban utalt, a felek között részben azonos kifogásolt közlések okán már per volt folyamatban, így értelemszerűen a felperesi jogi képviselőnek a jelen ügyben elvégzett ügyvédi tevékenységei közül több, így a keresetlevél és válaszirat megszerkesztése, az alperes védekezésének feldolgozása is kevesebb időráfordítást igényelt. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a felperes által az ügyvédi megbízási szerződés alapján felszámított 420.00 forint + áfa összeget, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján 250.000 forint + áfa-ra mérsékelte.

[35] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság hivatalból határoz a meg nem fizetett illeték megfizetéséről. Az elsőfokú bíróság az ítéletében csupán 90.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte a pervesztes alperest, holott a 33.P.20.607/2023/6. szám alatt bírósági meghagyást is kibocsátott, melyben többek között 1.500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes a bírósági meghagyással szemben ellentmondással élt. Az alperes a bírósági meghagyással szemben előterjesztett ellentmondás folytán az Itv. 42. § (1) bekezdés b) pontja szerint további 45.000 forint illetéket is köteles megfizetni.

[36] Az alperes fellebbezése csak igen csekély mértékben, a perköltség összege körében volt megalapozott, azért a másodfokú bíróság a felperest tekintette teljes mértékben pernyertesnek a másodfokú eljárásban is. A pernyertes felperes fellebbezési ellenkérelmet

nem terjesztett elő, költségeit nem számította fel, ezért arról a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján nem döntött.

[37] A személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán az alperesnek a fellebbezés előterjesztésekor nem kellett lerónia az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján számított 120.000 forint fellebbezési eljárási illetéket. A másodfokú bíróság ezen illeték megfizetésére a Pp. 101. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte.

[38] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2024. március 7.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Ócsai Beatrix s.k.
bíró